

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres 17 de juny de 2026

El viatge apostòlic a Espanya

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Avui vull proposar algunes reflexions sobre el viatge apostòlic a Espanya que vaig fer la setmana passada quan vaig visitar Madrid, Barcelona, l'abadia de Montserrat i les illes Canàries.

Després del llarg viatge a quatre països africans, aquesta vegada m'he trobat immers en un país europeu de tradició catòlica antiga i riquíssima. I ha quedat clar que a l'Espanya d'avui, que ha conegut notables canvis socials i culturals, el Papa ha estat acollit arreu amb entusiasme i bona disposició per a l'escolta. Dono gràcies per això a Déu i a tot el poble espanyol, al Rei i a les autoritats civils, als bisbes i a les comunitats eclesials.

El poble de Déu m'ha confortat en gran manera amb la festiva manifestació de fe i d'afecte. Per part meva, he confirmat els fidels, i com a bisbe de Roma els he animat a superar qualsevol forma de divisió i de contraposició, i a cultivar sempre la comunió, el diàleg, la unitat en la diversitat. Aquest és el servei propi del Successor de Pere, servei que en els viatges apostòlics troba una expressió específica, sempre adequada a les situacions eclesials i socials dels països visitats.

En el cas d'Espanya, he pogut notar amb alegria com la gent, de totes les edats i condicions, esperava la visita del Papa: a tot arreu he trobat multituds que m'han donat la benvinguda amb molta estima. Aquesta reacció no es podia donar per feta, i mereix una reflexió. Naturalment, aquesta participació expressa, per damunt de tot, com deia, la fe del poble espanyol; al mateix temps, considero que manifesta la necessitat generalitzada de retrobar-se units sobre un fonament vertader i profund, no ideològic ni d'interès parcial; aquell fonament que només Crist, en últim terme, pot assegurar, i que l'Evangelí, a través de les necessàries "inculturacions", pot transmetre a la vida dels pobles. Pot fer-ho perquè el seu missatge respon plenament a aquestes dues exigències: la cerca de la veritat i la set de justícia.

A Madrid i a Barcelona ens hem reunit a les grans catedrals, així com en els moderníssims estadis. Hem resat el sant rosari a l'abadia de Montserrat. Hem celebrat a la Sagrada Família, símbol majestuós, simfonia de pedra i de llum que parla a tothom del misteri cristià. Aquest encontre de l'antic i el modern, de la tradició catòlica i la cultura contemporània, m'ha fet percebre directament el caràcter propi d'Europa, la seva riquesa inestimable, com realitat actual, no superada. Es tracta d'un patrimoni que s'ha de custodiar amb cura, per a poder invertir-lo en l'avui global amb els seus desafiaments històrics: la pau, l'ecologia integral, el desenvolupament equitatiu i sostenible, el respecte a la dignitat humana. Són desafiaments que el concili Vaticà II ja havia reconegut clarament, i sobre els quals ha retornat el Magisteri successiu, fins la meua recent encíclica *Magnífica humanitas*, que té com a objectiu la custòdia de la persona humana en el temps de la intel·ligència artificial.

He percebut, a través dels diferents encontres, la necessitat d'escoltar en la veu del Papa l'Evangelí de l'esperança per a aquesta humanitat nostra d'avui, tan afectada per les

conseqüències negatives d'un model de desenvolupament enganyós. Aquesta necessitat, que ha trobat expressió en els nombrosos testimonis que he pogut escoltar —testimonis unes vegades commovedors, i altres, edificants—; l'he trobat també, i sobretot, en els rostres dels petits i dels pobres que he trobat: del nen que a la parròquia m'ha llegit la seva carta, d'algunes víctimes d'abusos que demanen ser escoltades, dels detinguts que m'esperaven a la presó, dels joves plens d'inquietuds i de projectes, dels migrants que hi ha en els centres d'acollida de les Canàries.

Precisament allí, a les illes Canàries, darrera etapa del nostre itinerari, he trobat una clau d'interpretació general. Me l'ha ofert, per una part, la posició geogràfica de l'arxipèlag mateix; i, per altra, la realitat d'una Església local que acull un gran nombre de migrants forçats, procedents sobretot de l'Àfrica. Sabem que el fenomen migratori és complex i que requereix plans d'acció orgànics i concertats. Però aquesta clau d'interpretació obre una perspectiva diversa i més àmplia: ens fa entendre que som cridats a rellegir l'Evangelí en el món d'avui intercanviant-nos els dons de les nostres cultures respectives i, en especial, els fruits que produeix en elles la fecunditat del missatge de Crist. I un d'aquests fruits és precisament el diàleg entre les persones i entre els pobles, l'encontre amb esperit de fraternitat, que permet descobrir i apreciar recíprocament els valors dels quals l'altre és portador. Aquest camí no és fàcil; requereix bona voluntat i l'ajuda de Déu, però és el camí que condueix a la civilització de l'amor.

Estimats germans i germanes, el lema d'aquest viatge apostòlic era «Alceu la mirada» (cf. Jn 4,35). Són paraules que Jesús adreça als seus primers deixebles per a ensenyar-los a veure en les persones i en les multituds el desig de vida, de veritat, de plenitud. El Senyor repeteix aquestes paraules, a mi primer, i amb la seva gràcia ho he experimentat durant el viatge. Avui voldria compartir amb vosaltres aquesta invitació: Alcem la mirada! Aprenquem de Jesús a mirar el proïsme, la gent, el món, “amb els ulls de Déu”, és a dir, amb amor, respecte i compassió.

Finalment, vull donar les gràcies a tots els qui han pregat per l'èxit d'aquest viatge apostòlic, especialment a les comunitats de monges contemplatives, que a Espanya, gràcies a Déu, són molt nombroses. Continueu pregant per tal que, mitjançant la intercessió de la Mare de Déu, les llavors que he escampat donin fruits abundants. Gràcies!